Selle aja sees suri waese Mar'ti ema ää. Enne surma oli ema ise weel linnas käind ning eesele lapse oidja koha tellinud selle ärra suure keda ta pisikselt imetand oli. W. Mar't mõtles mis nõu nüüd aitab. Teise pääwa wettas ema selga ning läks linna. Läks selle saksa õue kus ema kauba walmis tiind oli, pani ema kaju ääre peele istuma, kepi ette et ep kuku ümber mete. Ise läks tuba. Wahe wahel tuli ärra wastuna küsis oort: no Mar't, tõid sa mamma ää? Jaah. Kus ta on? Jähi paergus õue, kaju ääre peele istuma jälle. Ärra suure rõõmuga et eese piima ema ulga aja peraft jälle näha saab läks Mardest mööda ema juure. Ise kõpitses kepiga ema kepi pihta ütteldes: Moorjen mamma! Äkkist kepp libises alt ää ning ema kukkus parsauh kajuse. Mis sa nüüd tegid? upputasid mo ema ää, üüdis waene Mar't nüüd sa oled igawene wang. Pole üht, pole üht, ole äga wagusi ma maksa (sulle) soole keik kenasti. Oh kus mo wana ema! sedap jõwa sa ometi maksa. Ärra läks tuba ning tõi ieti paelu kulda ning õbet andas keik Mardile et äga lubas suu pidada. Mar't tuli koju läks jälle rikka Mardi käast külimitu saama. Mis sa sellega jälle teed? Kulda mööta. Kust sa seda nii paelu said? Oh wa sõber! teed isegi moo ema suri ää tëna wiisi ta linna sai kulda ja õbet rënga kombel maa kuuli et nee peawad kaugele linna saadetama kus neist tarblisi asju tehakse. Rikas Mar't säält kõige poegadega ning obustega ohta kergu aida, kaewasid säält iga ühele koorma peele siis läksid teise pääwa linna, ise ütlesid: kui w. Mar't eese ema ühe koolnuga ja eest nii paelu sai, kui paelu me siis eese ulga eest saame, ää-rääkigid! raha pudit! Sääl weeti äga r. Mar't keige poegade ja kraamiga kinni ning pandi irmus paelu raha maksma sõhukse töö eest. Äda waewalt et ingega weel koju said. Nüüd ei aita rikka Mardil muud kui läks w. Mardi kallale tõmbas teise käde pistas kotti ning wädas jõõ äare. Ise ütles: Oot, oot, kül ma soole näita so wale, ma lähe äga üüa eese

pojad süa. Waene Mar't on nüüd, kää tulge abi ning näidame taale ta wale! Selle aja sees õhkas waene Mar't jõõ ääres peele: Peeterburi wiiakse, piiskopiks pannakse, keelt äi mõista, kirjuta äi mõista. Siis jälle oli sääl lisidel üks kitse karjane, see nägi seda koti põmmi ning kuulis õhkamist. Mõtles: peaks mind sisse wiatama, ma lähekse oort; mõistan jo suga keelt ka. Tegid w. Mardiga kaubad ää. W. Mar't tuli wälla, kitse karjane läks sisse. äga enne kui w. Mar't koti suu kinni sidus leikas ta kitse karjase keele otsast natikse ää. Nüüd oli keik kenasti, w. Mar't wettis pütsa maast ning läks kitsi oidma. Nüüd tuli ka rikas Mar't eese poegadega, wõtsid siis kotist kinni, õõtsutasid, õõtsutasid, lasid siis lahti: par lairts keske jõge. Lõu, lõu, lõu, oli kotist weel tõlpi keelt kuulda. Tule meitid teise korra weel narrima. Ise läksid koja. Ohta tuli w. Mar't rikka Mardi käast paelu ning pandu saama kitsi kinni panna. Rikas Mar't kohkus ää — kust sa jälle süa said? Oh wa nahkpaar (naaber) mis sa is mind räägid, mind ep pea ju ükski koht kinni. Oleks mool weel pitkem püts olnd, ma oleksi oopis rohkem kitsi kogu ajanud. Rikas läks waatama oligi nenda. Koju tulles andis r. Mar't poegadele käsu käde et ega üks eesepidi saja süllase pütsa tegema, siis läksid ka jõõst kitsi kogu ajama. Läksid siis keik jõõ äare, no kes keige ennemini pidi sisse ippama. Isa ippas siis keige ees, läks ette oort põhja, natikse aja peraft kerkis pal'last nina ning koon abenega wee peele. Pojad seda nähes hüüdsid suure rõõmuga: isal üks kits kää! Sim, sum, keik üks teise järge jõge ning uppusid keik. Waene Mar't jähi eese wara perijaks.

2. Härra käda.

Ühe korra elas üks ieti rikkas saks maal eese mõisas taal ei ole mette ühestgi asjast puudust. Selle peraft kartas ta ieti kangest surma